

de ressourcer, vi har til rådighed for at få statens gæld nedbragt. Det er nemmere sagt end gjort, specielt når man tænker på alle de nye ideer, der jo straks finder indpas på finansloven og gør krav på bevillinger år efter år.

Skatteområdet mener vi også fortjener at blive taget langt mere med i finanslovforhandlingerne i år, end tilfældet er. O.k., regeringen foreslår en beskednen nedsættelse af selskabsskatten. Ja, der er da såmænd nok nogle enkelte virksomheder, der vil have glæde af det, men langt hovedparten af dem, der vil få glæde af en yderligere sænkelse af selskabsskatten, er den finansielle sektor, så det er ikke det forslag, der vil have første prioritet hos os.

Det vil bestemt heller ikke have vores første prioritet, at man indfører de nye forslag til aktieavancebeskatning, som regeringen barsler med, og som er sendt til høring. Vi er bange for, at det forslag kan være med til at ødelægge den gode udvikling, vi i øjeblikket oplever på aktiemarkedet i Danmark.

Det er jo ikke sikkert, at vi i år 2001 kommer til at opleve, at KFX-indekset slår sin egen rekord 30 eller 35 gange, eller hvor højt vi nu når her i år 2000, og kommer der en periode i år 2001 eller senere, hvor aktiemarkedet måske er stagnerende eller vigende, ja, så vil tilgangen ikke være så stor, som vi har oplevet det seneste par år, og så kan sådan en aktieavancebeskatning være direkte skadelig for den positive udvikling, vi ellers alle sammen har glædet os over på Fondsbørsen i de senere år.

Så er der personskatterne. Jeg var jo lidt i diskussion med den socialdemokratiske ordfører tidligere på dagen, for vi synes faktisk, at det er en anelse tendentiøst, når man i den lille publikation, der hedder »Velfærd der holder«, bruger 15 sider på at fortælle om alt det gode, regeringen har gjort, og så konkluderer på side 16, at det har man i øvrigt kunnet gøre, uden at skatte trykket er steget, i hvert fald siden 1994. Som en matematisk beregning er det da også korrekt, men den matematiske beregning er jo ikke ret meget andet end noget nydeligt vinduespynt, som regeringen kan hænge op i den her anledning.

Vi har derfor gennem Finansudvalget fået Finansministeriet til at regne lidt på, hvordan udviklingen egentlig har været, og vi er gået helt tilbage til 1969. Det har vi gjort bevidst, for så vil vi også have perioderne med en borgerlig regering, sådan at der er et grundigt sammenligningsgrundlag. Det, man kan se, er, at hvis vi

bruger år 1969 som indeks 100, ja, så er vi altså for skatternes og afgifternes vedkommende her i 1999 nået helt op til indeks 1.600. Det vil altså sige, at i den periode er de danske skatter og afgifter steget til det 16-dobbelte.

Åh ja, vil man så sige, men lønningerne er jo også steget i den periode. Men de besvarelser, vi har fået fra finansministeren, viser jo, at de ikke er steget i nær tilsvarende omfang, og den disponible realløn er slet ikke steget i den samme periode.

Tager vi så det, det drejer sig om her i pralekataloget, nemlig perioden fra 1993, ja, så vil man kunne se, at alene i den periode er skatte- og afgiftindekset altså steget med omkring 400 indkspoint, og det er jo det, den enkelte familie oplever. Familiens økonomi er jo ikke afhængig af procentregning i forhold til bruttonationalproduktet. I familiens økonomi er det sådan, at skatterne og afgifterne skal måles i forhold til den disponible realløn, og den er altså ikke steget tilsvarende i den årrække, hvilket nu ligger meget grundigt dokumenteret fra Finansministeriet.

Så vi håber nu, hvor man har gjort sig ulejlighed med at lave beregningerne, at de vil finde indpas i kommende publikationer, sådan at den danske befolkning får et mere retvisende billede af, hvordan personskatterne har udviklet sig i Danmark.

Det er jo ikke, fordi det er overraskende, for lige præcis de tal er dem, vi selv har haft på fornemmelsen, når vi har kigget ned i lommeulden og opdaget, at det kniber med at have penge til rådighed, når de nye skatter, afgifter osv. er blevet betalt.

Der er jo grund til at gøre noget ved det. Overførselsindkomsterne har, heldigvis da, optaget Folketinget meget de senere år, men den gunstige udvikling, der har været, hvor antallet af personer på overførselsindkomster er faldet, er jo nu fladet ud, sådan at der ikke er den samme afgang af personer på overførselsindkomst længere. En af forklaringerne er efter vores opfattelse helt klart det, som tidligere er blevet dokumenteret af Rockwoolfonden og senest er blevet opdateret i en artikel i Jyllands-Posten i sidste uge, nemlig at forskellen mellem at være på bistandshjælp, altså overførselsindkomst, og at have en relativt lav lønindkomst, er for lille.

Så kunne løsningen selvfølgelig være, at vi sætter bistandshjælpen ned. Det er ikke vores forslag. Vores forslag er til gengæld, at vi sørger for, at personbeskatningen af den, der har en